

YUSUF ARSLANTAŞ • Şehrin Kara Çocukları

**YUSUF ARSLANTAŞ** 19 Mart 1988'de Ankara'nın Altındağ ilçesinin Yenidoğan semtinde gözlerini dünyaya açtı. İlkokul ve lise öğrenimini sürekli suçla, çetelerle, operasyonlarla anılan bu semtte tamamladı. Babasının belli başlı bir işi yoktu, annesi temizlikçilikle Arslantaş'ı okuttu. Simit satarak, alüminyum toplayarak, sanayide çıraklık yaparak okul harçlığını çıkarmaya, annesine destek olmaya çalıştı. Bir yandan da küçük yaştan itibaren yazmaya başladı. Daha o yaşta dili sert, karanlık ve çüretkâr bulundu. Bir gün kitabının yayımlanması en büyük hayalimdi. 2008'de üniversite sınavında ilk 500'e girdi ve Hacettepe Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'ne yerleşti. Bir yandan çalışmayı sürdürdü. Çiçin olarak bilinen mahallede şiir geceleri düzenledi. Üniversiteyi bitirdiği yıl memuriyet sınavlarına girdi. 2015 yılında Cumhurbaşkanlığı Devlet Arşivleri Başkanlığı Osmanlı Arşivleri Müdürlüğü'ne (İstanbul) memur olarak atandı. 2015'te evlendi. Yusuf Arslantaş'a 2016'da paranoid kişilik bozukluğu teşhisi konuldu. 2021'de tayinle Ankara'ya döndü. Aynı yıl temmuz ayında oğlu doğdu. Şubat 2024'te hastalığı nüksetti ve ağırlaştı. 11 Kasım 2024'te yaşamına son verdi. *Şehrin Kara Ço-cukları - Badline* adlı ilk kitabı İletişim Yayınları tarafından 2026'da yayımlandı.

İletişim Yayınları 3696 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 670

ISBN-13: 978-975-05-3985-5

© 2026 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2026, İstanbul

*EDİTÖR* Duygu Çayırıcıoğlu

*KAPAK* Suat Aysu

*KAPAK RESMİ* Gemini desteğiyle yapılmıştır.

*UYGULAMA* Hüsnü Abbas

*DÜZELTİ* Beyza Metin

*BASKI* Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44870

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6/41

Bağcılar 34218 İstanbul · Tel: 212.445 32 38

*CİLT* Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6

Bağcılar 34218 İstanbul · Tel: 212.445 00 04

**İletişim Yayınları** · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

YUSUF ARSLANTAŞ

# Şehrin Kara Çocukları

Badline





## İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ VE YUSUF ARSLANTAŞ ÜZERİNE

BİRKAÇ CÜMLE

GÖKÇER TAHİNCİOĞLU 7

Badline 15

Kolpa 29

Bir Çift Ayakkabı 39

Şehrin Kara Çocukları 45

Cesi 51

Karambole Hayat 71

Son Güneş 77

Kuş 95



**ÖNSÖZ VE YUSUF ARSLANTAŞ ÜZERİNE  
BİRKAÇ CÜMLE  
GÖKÇER TAHİNCİOĞLU**

Atçı Süleyman, Berber Zeki ve Beto'yla yaşamak...

Yusuf Arslantaş'ın öykülerini okumadan önce Yusuf Arslantaş'ın öyküsünü bilmelisiniz...

"Allah'ım, burada unutulup gitmeme izin verme..."

Kısacık yaşamını bir hikâye gibi geçirdi Yusuf. Başka türlü de olamazdı. Hayata o gözlerle bakıyordu, belki de gözünü açtığı ilk andan itibaren...

Yusuf'la tanışmamız O'nun daha küçücük bir çocukken ettiği "unutulup gitmeme" duasını gerçek kılma çabası sayesinde oldu. 2010'da *Milliyet* gazetesinin Haber Müdürlüğü'nü yaparken bir başka gazetede çalışan foto muhabiri bir arkadaşımızdan gelen telefonla haberdar oldum Yusuf'tan. Bir haber için bekleyen gazetecileri görünce yanlarına gitmiş, öykü yazdığını, bunları yayımlatmak istediğini ancak ne yapacağını bilmediğini söylemiş, ilgiyle verecekleri yanıtı beklemişti. Foto muhabiri arkadaşımız da benim ismimi ve telefonumu vermişti Yusuf'a. Yusuf hemen aramış, bir gün sonra da yanıma gelmişti. Gözleri yerde, mahcup ama bıçkın hallerle oturduğu koltukta, öykülerinden söz etmeye başlamıştı.

Yakılan sigarayı çaylar, çayları sigaralar izlemiş ve başta bir yere varmayacağı izlenimi edindiğim sohbet bir hikâyeye evrilmişti. Eksik ve buruk bitecek bir hikâyeye...

Akşam, elime tutuşturduğu öykülerini okumaya başladığımda ise neye uğradığımı şaşırıyordum. Gür bir ses, kendi gibi bıçkın bir üslupla yeraltını anlatıyordu. Kısa ve sert yumruklar atıyordu cümleleri. Kendinizi Çinçin'in, Yenidoğan'ın ara sokaklarından kente bakıyor buluyordunuz her cümlede.

Öyküleri okudukça Yusuf'u daha çok merak etmeye başladım. Ve Yusuf, dostluğumuzu sürdürdüğümüz on beş yıl boyunca bazen arayı açıp, bazen çok kısa tutarak yaptığı düzenli ziyaretlerin her birinde beni şaşırtmayı başardı.

Bazen yazdığı gibi konuşuyor, bazen yazdığı karakterlerden birine dönüşüyordu. Bazen mahallesine dışarıdan bakıyor, bazen bir gece kondudan sesleniyordu.

Öykülerinin basılmasını istiyordu elbette ama iş üzerinde çalışmaya geldiğinde yazdığı zamanlardaki kadar çalışkan değildi. Erteliyor, yenisini yazıyor, demlenmesi için zamana bıraktığını söylüyordu. Zamana bıraktık...

★

Şimdilerde kentsel dönüşümle yok edilmeye çalışılan Yenidoğan ve yanı başında Çinçin'e, Ankara'da mecbur kalmayanlar uğramaz. Başkentin ortasında belalı adamların, belalı çocukların, belalı kadınların mahalleleri. İnanılır ki başkentin kalanında; öyle tanıdığı olmandan buralara giren, soyulmadan ya da dayak yemediye çıkamaz.

Bundan birkaç yıl öncesine kadar daha betedi... Polis, zırlı araçlarla girerdi mahalleye, itfaiye mümkünse girmez, ambulans polissiz gitmezdi.

Yusuf Arslantaş, o mahallede doğdu. Sadece "kentsel dönüşüm" söz konusu olduğunda varlığı anımsanan, görünmez gece kondulardan birinde. Daha on bir aylıktı ki çaydanlığı döktü üzerine. Gözkapaklarına kadar yandı. Boğazındaki izler nedeniyle lise-

den sonra hiç kesmedi ince ve keskin yüzüne çok yakışan sakallarını. Fakirliğini annesinin soluğuyla fark etti. Annesinin hamileyken yediği dayaklardan belki, Yusuf doğduğunda bir gözü diğerinden tembeldi. Doktor, sağlam gözü bandajla kapatmayı önerdi. Annesi, parasızlıktan yapışkanı bitmiş bandajı yalayıp yeniden yapıştırırken gözüne, gözbebeklerinin içine vuran o ıslaklık ve ağız kokusunu, “fakirlik” diye belledi.

★

Yenidoğan’da o zamanlar yurtsuz Romanlar, göç etmeye zorlanmış Kürtler, fahişeler, uyuşturucu satıcıları, hırsızlar, katiller otururdu. Sokakları karanlık ve sidik kokan, çöplerin alınmadığı, sokak lambalarının yanmadığı, çocukların üzerlerinde uçuşan yaralarla oynadığı sokaklara hiç bitmedi sevdası.

Büyük kuzenleri, Yusuf biraz büyüyüp, pazarda poşet sattığı yıllarda, başka mahalleden çocuklarla üzerine iddiaya girip kavga ettirdi. Ama ağızından burnundan kan geldiği evde, üç kuruş parayla aldığı, sağdan soldan bulduğu kitapları hatmederdi. Şiir sever, şiir sevdiğini sadece çok sevdiği arkadaşlarına duyururdu. Ve kimsenin duymadığı sesle mırıldandığı, en başta sözünü ettiğim çocukluk duasını her akşam okurdu:

“Allah’ım, burada unutulup gitmeme izin verme...”

★

Bir gün, o serin ve Yusuf’a göre “güzel ailelerin yaz içeceklerinden birini” marketten çalmaya çalıştıklarında yakalandı. Dokuz yaşındaydı, elleri kelepçelenip tokatlandığında, devletin nezdinde bu mahallenin çocuklarının çocuk olmadığını anladı.

On üç yaşında, komşularla ailesi girdiler birbirlerine. Babası yaralandı, amcası cezaevine atıldı. Aile Yenidoğan’dan Çinçin’e, daha ucuz ve belalı olabilecek tek yere taşındı.

Hep kavga etti.

Lise sonda, yine kavga edip, bu kez okuldan atıldığında Çocuk

Şube'nin kapısında, evi temizlikçilikle geçindiren annesinin başkasının kirlerini temizlemekle geçen ömrü boyunca umudunu yitirmeyen gözlerindeki yaşları fark etti. Ve büyük bir gönül yıkımı gibi utanmayı keşfetti.

★

Utandı ve kendine inandı Yusuf. Önce işe girdi. Ankara'nın en zenginlerinin yaşadığı bir sitede bahçe işleri... Her gün o villardan çıkıp, Çiğin'deki fakirliğe gitti. Temizlik yaptı bazen, bazen hamallık, derslane parasını biriktirdi.

Sadece bir sene sonra, dereceyle Hacettepe Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'ne girdi.

★

Çok güçlü ve bir o kadar çelimsizdi... Hastalanıp okulun ilk senesinde böbreğinin tekini kaybettiğinde bile herkesten güçlü hissetmekten vazgeçmedi. Erken öleceğini ve başarmak için elini çabuk tutması gerektiğini hissetti. Okulda küfretmemesi, mahallede kibar konuşmaması gerektiğini öğrendi.

Edebiyat hayatı olmuştu Yusuf'un. Şiirler, öyküler hayatı olmuştu. Çiğin'in ortasında bir varile ne bulduysa atıp yakar, topladığı bütün arkadaşları için şiir geceleri düzenlerdi. Mahallede cinayet işlendiği bir günün gecesinde bile şiir şerhi yapmaktan vazgeçmedi.

Okul ise mahalleden farklıydı. Sınıf arkadaşının son model arabası üzerine sohbet ettikleri akşamın ertesinde, kömür sırasında bekledi. Kutu kutu dağıtılan yardımları eve utanarak taşıdıktan sonra geldiği fakültede, yardımların yapılış biçimi ve alanların siyasi tercihleri üzerine konuşmaları dinledi. Yadırgamadı, öğrendi.

★

Annesinin Türkiye haritasını hiç görmediğini öğrendiği gün, düşündü, dinleri, milletleri, sınırları, büyük kutsalları. Kendi deyişiyle, hep, "iktidar olamayan partileri, şampiyon olamayan takım-

ları ve gözlerini kaçırın kızları” sevdi. Okulu bitirdi, çalmadık kapı bırakmadığında annesini temizliğe göndermeyeceği bir iş için, hep geri çevrildi. KPSS’den aldığı puana rağmen, alıştığı işler dışında, uzun bir süre işsiz gezdi. Ve sonra çok hak ettiği bir işe girdi. Devlet Arşivleri’ne...

Rüya gibiydi. Hem işe girmek hem o mahalleden çıkan ve üniversiteyi bitiren, Osmanlıcaya da hâkim bir genç olarak o kapıdan adım atmak...

\*

Evlendi, bir yuvası vardı artık. Küçükken özendiği yuvalar gibi bir yuvası... Bir oğlu oldu ardından... Otuzlarının ortalarına kadar böyle geldi. On beş yıl önce başladığı ziyaretlerini de hiç eksiltmemişti. Son birkaç yıl arayı açmış, ses vermez olmuştu, aradığımda ulaşamıyordum. Biriyle kavga ettiğini, cezaevine konulduğunu ve bin bir emekle girdiği işini kaybetme korkusu yaşadığını son ziyaretlerinde öğrendim. Haksızlığa uğramıştı ve canı yanıyordu. Oğlu ve eşi için endişeleniyor ama yine o bıçkın hallerle sakin kalmaya çalışıyordu.

“Haydi öykülerin üzerine çalışalım artık,” dedim Yusuf’a... “Vakit geldi de geçiyor...”

Hayat mücadelesi sırasında öykülerini ihmal etmiş ancak vazgeçmemişti.

Çekingen gülümsemesiyle yanıt verdi: “Artık yayımlansa şu öyküler,” diyordu...

Huyunu bildiğimden, “Farklı bir yöntem izleyelim,” dedim. “En sevdiğin öyküler üzerinde biraz çalış, önden gönderelim...”

Bir kitap dosyasını tamamlamak yerine birkaç örnek üzerinden gidip, motive edebilmeyi niyetim. Canla, başla, hevesle çalışıp, örnek öyküler seçti. Kalem hep görkemliydi ve eski öykülerinden de vazgeçmeyi istemiyordu.

“Önce bunlar,” dedi...

Gönderdik o öyküleri... Yusuf merakla beklemeye başladı gelecek yanıtı... Ve o yanıt çok hızlı bir biçimde geldi. Sevgili Altay

Öktem, büyük bir neşe ve hevesle öyküleri basmak istediklerini bildiriyordu gece yarısı gelen elektronik postada... Saat geçti, sabahı bekleyip haberdar etmek istedim Yusuf'u... Hiçbir zaman haberdar edemedim.

Yürüdüğü çileli yollar, aştığı ve aştıkça durmadan yenisiyle karşılaştığı engeller, endişeler, sıkıntılar yormuştu Yusuf'u... Kıymetli eşi Tuğba verdi acı haberi... On altı gün olmuştu Yusuf'u kaybedeli... Kahramanlarının erkenden öldüğü öykülerindeki gibi ölüp gidevermişti.

★

Kitabının basılacağıının haberini alamadı Yusuf. Kitap da yayınevinin kapanması nedeniyle basılamadı. Altay Öktem, Sevim Erdoğan yine de kitaba emek verdiler. Yusuf'un eşi Tuğba ve ailesiyle iletişime geçtiler. Hep birlikte üzerinde çalışmayı ertelediği, kıyıya köşeye attığı öykülerini topladık Yusuf'un. Silip yazdıkları, yarım bıraktıkları, eksik kalanlar... Çok emek gerekiyordu. Altay Öktem ve yayınevinin emekçileri bu öyküler üzerinde haftalarca çalıştı. Ancak o hali basılamadı. Ardından İletişim Yayınları'na gönderdik dosyayı. Başta Duygu Çayırıcıoğlu olmak üzere İletişim emekçileri de kitaba büyük emek verdiler, çok ilgi gösterdiler. *Şehrin Kara Çocukları - Badline* bu şekilde yayımlanabildi.

★

Yıllar önce hayatını anlatmasını istemiştım Yusuf'tan... "Abi, geniş zamanda oturalım," yanıtını verip, yazmayı tercih etmişti.

Şöyle bitiyordu güzelim mektubu:

Son olarak abicim, varoş kelimesinin diğer bir anlamı da "şehreküstü" imiş. Herhalde hiçbir kelime ifade ettiği gerçeklikle bu kadar örtüşemez. Ben ki tüm uyuşturucu satıcılarının, gaspçıların, karısını döven kumarbazların, karton toplayan Çingenelelerin... Kısaca Yavuz Abi'lerin, Beto'ların, Ayyaş Dursun'ların,

Hırsız Bülent'lerin, Sapık Orhan'ların, Latife Abla'nın, Çingene Songül'ün, Belalı Hacer'in... ruh ve akıllarıyla; Oğuz Atay'ların, Nâzım Hikmet'lerin, Necip Fazıl'ların, Sezai Karakoç'ların, Edip Cansever'lerin, Turgut Uyar'ların, Kafka'nın, Shakespeare'in, Albert Camus'nun... Ruh ve akıllarını içinde eritmiş bir sesle haykırıyorum. Biz şehre küsmedik abi, küstürüldük.

★

Yusuf, bir başka kaderle doğsa, çoktan tanınmış bir öykücü olmuştu.

Hayat, öykülerinin gün yüzüne çıkmasına bugüne kadar izin vermedi. Okudukça kelimelerindeki büyüyü, öykülerindeki gücü zaten göreceksiniz.

Mahalledeki kaderi değişmeyen, bu ülkenin onlara çizdiği yazgının içinden çıkamayan arkadaşlarına, hayatı orada yokluğun içerisinde, unutulmuş geçenlere üzüldü Yusuf... Çocuklara, kadınlara, gecekondulara... Atçı Süleyman'a, Berber Zeki'ye, Beto'ya, Badland'e... Onların her birinin gerçekten sesi haline geldiğini de anlayacaksınız okudukça.

Yusuf hakkında *T24*'te yazdığım yazıyı, "Elveda Yusuf... Böyle buruk, bu kadar eksik... Selam olsun şimdi sesi olduğun varoşlara, buz kesen rüzgârlarına, karanlık sokaklarına, o sokakların hikâyelerine ve çocuklarına, en çok çocuklarına... Umalım ki bir gün güzel ve tamama ermiş öyküleriyle..." diye bitirmiştım.

Bu kitap sayesinde "Merhaba" diyor Yusuf şimdi.

Cümlelerin içinden çıkıp geliyor bıçkın halleri, mahcup tebessümüyle... Bir yumruk atıp bizi kendimize getiriyor ve insanlığı karanlık sokaklar üzerinden, karanlığın içinden anlatıyor.

Ömrü uzun olsun kitabının...

Ve Yusuf'un unutulup gitmesine izin vermeyen herkesin ve elbette tüm okurlarının...

*2 Mayıs 2025, Ankara*